

[Leonhard Hansen.]

valgte Tillidsmænd, er Flertallet af Arbejdsgiverne sikkert indforstaaet med, at der gennem Tillidsmandssystemet er skabt et Led, hvorved megen Kiv og Strid er undgaaet. Havde Arbejdsgiverne forstaaet i Stedet for stejlt at afvise Arbejdernes Krav om f. Eks. Indførelse af Bedriftsraad, havde meget her i Danmark sikkert i Dag været anderledes. Havde Arbejdsgiverne forstaaet at benytte sig af den Indsigt og Erfaring, som Arbejderen selvsaagt faar ved Udøvelsen af sit Hverv, vilde meget være sparet og Danmarks Industri ikke ligge saaledes i Dag, som den gør, med mere eller mindre tomme Virksomheder, som et sørgeligt Symbol paa det kapitalistiske Samfunds Uformaaenhed.

Nu er Arbejderne igen kommet til Arbejdsgiverne; Arbejdsløshedsproblemet maa søges løst, og kan Alverdens Nationaløkonomer ingen Udveje finde, saa maa Arbejderne selv gøre Forsøget. Ikke alene her i Landet, men i alle andre civiliserede Lande rejser Kravet sig om en Fordeling af det tilstedeværende Arbejde. Paa det internationale Arbejdsbureaus Styrelsesraads Møde i Fjor udtaltes bl. a., at hvor de tekniske Forhold, Personalets Sammensætning o. lign. tillader det, bør man indskrænke den individuelle Arbejdstid for hele Personalet, hellere end at skride til Afskedigelser. Saadan Indskrænkning kan enten tage Sigte paa det daglige Antal Timer eller navnlig paa Antallet af ugentlige Arbejdsdage, eller ved en periodisk Skiften af Arbejderne i et vist Antal indenfor en Periode af 6 Uger, saaledes som det her foreliggende Forslag indeholder en Bestemmelse om i § 3.

Den internationale faglige Central har gentagne Gange udtalt sig til Fordel for 40 Timers Ugen, sidst paa sit ordinære Repræsentantskabsmøde i Bern i Fjor, hvor man bl. a. vedtog at udtale,

„at der bør drages de rette Konsekvenser af den Kendsgerning, at det forhaandenværende Arbejde i Verden ikke mere er tilstrækkeligt til at beskæftige alle Arbejdere og Funktionærer. Rationalisering og Krise tvinger til en omgaaende lovlig Indførelse af 40 Timers Ugen, henholdsvis 5 Dages Ugen, i alle Virksomheder og i alle Lande“.

De samvirkende Fagforbund havde Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden til Debat paa sit Repræsentantskabsmøde den 20. Maj i Fjor og vedtog der en Resolution, hvori man krævede, at der under den omfattende og langvarige Arbejdsløshed af ganske ekstraordinær Natur blev truffet ekstraordinære

Foranstaltninger fra alle de Faktorers Side, som har Indflydelse paa Arbejdsforholdet. Arbejdernes naturlige Krav maa naturligvis fortsat være, at der ydes dem en forsvarlig Understøttelse under Arbejdsløshed, men med den Langvarighed, der efterhaanden præger Arbejdsløsheden, er Understøttelse ikke tilstrækkelig. Baaede af økonomiske og af moralske Grunde maa saavel Rigsdagen som Organisationerne sætte alt ind paa, at det størst mulige Antal Arbejdere inddrages i Produktionen og Omsætningen ved i hvert Fald midlertidigt at gennemføre en Forkortelse af Arbejdstiden, saaledes at denne højst bliver 40 Timer ugentlig i Haandværk, Industri og Handel samt for Tjenestemænd i offentlige og koncessionerede Virksomheder, og at Arbejdstiden for de Arbejdere, der er beskæftigede udenfor de her nævnte Omraader, nedsættes saa meget, som det er foreneligt med de paagældende Erhvervs naturlige Interesser. Ved Bedømmelsen af Arbejdstidens Længde kan man ikke længere nøjes med at anlægge sociale, kulturelle og samfundsmæssige Synspunkter, men Spørgsmaalet maa bedømmes ud fra de Erhvervs muligheder, der kan tilvejebringes, naar Arbejdstiden forkortes.

De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab pegede for øvrigt samtidig paa andre Veje til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, som f. Eks. det formaalstjenlige i at forhøje den skolepligtige Alder og at forbyde Enkeltpersoners Dobbeltbeskæftigelse, Spørgsmaal, som jeg ved denne Lejlighed tillader mig at henvende den høje Regerings Opmærksomhed paa.

Repræsentantskabet maatte kræve, at der gaves delvis Kompensation for den ved Arbejdstidsforkortelsen medførte Lønforringelse, idet man krævede Reallønnen bevaret i størst mulig Udstrækning, ikke mindst af Hensyn til den fundamentale Betydning for hele Samfundshusholdningen, som den arbejdende Befolkningens Købeevne har.

En Forudsætning maa det jo ogsaa være, at enhver Samfundsklasse bærer sin Del af de eventuelle Byrder, som en Fordeling af Arbejdet vil medføre. En Lov om Nedsættelse af de meningsløst høje Huslejer vilde maaske i denne Forbindelse, mener jeg, være vel anbragt, ligesom en Lov, der paalagde Husejerne at istandsætte Lejlighederne rundt omkring, som ikke altid er alt for godt holdt, og foretage visse Foranstaltninger ved Ejendommene, som Kalkning og Maling af Façader, hvilket vilde give Arbejde til en hel Del Fag som Malere, Murere, Elektrikere og ufaglærte.

Hvordan har Arbejdsgiverforeningen